Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15. December 1878. 28. Aargang.

Tale af Præsident Angus M. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden, den 25de August 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg har lyttet med dyb Interesse til de Lærdomme, vi have modtaget gjennem Ældste Teasdale i denne Eftermiddag, og glædet mig ved at blive talt med Guds Folk. Jeg er lige nu vendt tilbage fra en Rejse gjennem de sydøstlige Dele af vort Territorium, og har besøgt Steder, som for fem Aar siden vare golde og ufrugtbare, og hvor det frøs hver Maaned i Aaret; jeg fandt disse Steder opdyrkede af vort Folk, og deres Sæd i en blomstrende Tilstand, og Folket selv anerkjender den altbeherskende Guds Haand i at have formildet Elementerne til deres Gode; jeg følte at ære og agte Gud af mit ganske Hjerte; og jeg vender tilbage til Eder, mine Brødre og Søstre, med hjertelig Taknemlighed til vor himmelske Fader, fordi han saaledes har velsignet Landet og Elementerne til Bedste for sine Hellige; og dette er kun endydermere et Vidnesbyrd for mig, at Gud lever og regjerer, og at Jesus i Sandhed er Kristus.

Vi ere blevne kaldte ud af Verden, for at blive adskilt fra den. Medens Johannes Aabenbarer var paa Øen Patmos, saa han det Mørke, som Kirkerne vare indhyllede i, og indsaa at de vilde fordrive og udrydde Præstedømmet fra Jorden, paa Grund af de falske Begreber, som havde sneget sig ind blandt dem, og som vare stridende imod Sandheden.

Medens han der blev begunstiget af Herren med himmelske Aabenbaringer og Syner, saae han blandt andet en Engel, som fløj midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at bringe alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; og derefter hørte han en Stemme, som sagde: „Kom ud fra hende I, mit Folk, at I ikke skulle deltage i hendes Synder, og ikke rammes af hendes Plager."

Vi have annammet Evangeliet; Engelen Moroni har bragt det, og trofast overleveret det til Profeten Joseph Smith. Engelen vaagede over denne Optegnelse i Aarhundreder med forøget Omhu saa at han kunde aabenbare den tabte Kundskab om Evangeliet i sin Renhed til os.

Gud har taget Een af en Stad og To af en Slægt, og ført os til Zion og lært os Evangeliets Principer. Hans Tjeneres Vidnesbyrd, som var Redskabet i hans Haand til at indføre disse guddommelige Sandheds Principer i Verden, er blevet beseglet med hans Salvedes Blod. Naar vore Fjender have drevet os fra vore Hjem, og berøvet os vore Fødemidler, som vi havde forskaffet, har Gud velsignet hans Folks Bestræbelser i at dyrke Jordbunden, og han har borttaget Ødelæggeren, og der, hvor Sand og Tørhed syntes at være fremherskende, er Jorden bleven gjort frugtbar, og vi have høstet i Overflødighed. Naar vore Fjender have søgt at forfølge os, har han straffet dem, og de Adsplittelser, som de vilde indføre i vor Midte, for at afkræfte os, har Herren forandret og hjemsøgt paa dem, der have søgt at ødelægge os. Herren har sagt gjennem Esaia: „Oxen kjender sin Ejer, og Æselet sin Herres Hus." og de ville komme der, hvor de pleje at faa Føde. Vi ere blevne bespiste af Guds Haand, han har kommet os til Hjælp i den dybeste Nød, han har gjort os stærke i vor Svaghed, han har velsignet os langt over vore bedste Forventninger. Han har lært os det evige Livs Grundsætninger; han har lært os at vende vore Hjerter til Fædrene, og vore Fædres Hjerter ere blevne vendte til os, for at han ikke skulde slaa Jorden med Ban, og vi ikke skulle blive blive tilladte at arve den.

Herren viste Lehi, da han førte sin lille Familie fra Jerusalem, at han vilde lede ham til Forjættelsens Land, et Land, som var udvalgt over alle Lande. Den Almægtige velsignede hans Efterkommere og de nøde Fred og Overflødighed indtil de bleve gjenstridige mod hinanden, og deres Hjerter bleve fyldte med Had til Gud. Det blev sagt til Lehi, at dette Land skulde helliges som et velsignet Land til hans Efterkommere, og de skulle vedblive at eje og besidde det; og de Rene af Hjertet skulle bo derpaa, men de Fordærvede af Hjertet skulle ikke eje dette Land i Fred og Lykke. Han ledte os til dette Land, da vi vare undertrykkede, saarede og syge, da vi vare blødende og sultne og nøgne; og her hjalp han os og bespiste os, samt lovede at være vor Fader og Ven, hvis vi vilde vedblive at stole paa ham. Betragt Størrelsen af vor forøgede Befolkning og Mangfoldigheden af vore Nybygder og den Lykke, som har ledsaget os i alle Maader; spørg saa Eder selv, besidde vi ikke den samme Ydmyghed, den samme Kjærlighed, den samme udødelige Hengivenhed, som da vore Fjender dreve os fra hint fjerne Land, og øjensynligt Intet uden Mangel indtil Hungersdød fremstillede sig foran os. Jesus sagde engang til sine Apostle, da han saa nogle af sine Disciple forsage ham: „Ville I ogsaa gaa bort?" Men Peter svarede og sagde: „Herre, til hvem skulle vi gaa? Du haver det evige Livs Ord." Derfor, dersom vi nu begynde at besmitte vor Besiddelse, vore egne Hænders Frembringelser under Guds Velsignelser, hvad Fordel vilde det da være for os at vi ere blevne førte hertil? Jeg spørger hvori bestaaer vor Fordel, naar vi lægge et døvt Øre til hans Ord? Har han ikke sagt gjennem Paulus, som skrevet er i Epheser Brevets 4de Kapitel, at han satte i sin Kirke Apostle, Profeter o. s. v. Hvorfor? „Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi Alle naa til Eenhed i Troen," o. s. v., og vi forblive i denne Stilling, indtil det, som er fuldkomment er opnaaet; og naar vi have opnaaet denne Fuldkommenheds-Tilstand, se, som vi blive sete, og kjende,

som vi blive kjendte, vi skulle da ikke behøve Profeter til at lære os, thi vi vilde da se Alt ens, og bo i Guds Nærværelse. Derfor, burde vi ikke lægge et døvt Øre til Profeternes Stemme, men stræbe at blive forenede. Dersom vi gjøre det, vil det vise sig, at vi ere ikke bedre end den Verden, som vi have forladt; vi ere komne her og bevist, at Herren har velsignet os — thi han har bevist dette, og vi maa indrømme det i vort Hjerte, han har givet os Hustruer og Børn, sikret os en evig Forbindelse, som skal bestaa evindeligen mellem dem og os. Vore Børn ere den Almægtiges Afkom, de ere stillede under vor beskyttende Varetægt for at blive underviste om det evige Livs Grundsætninger; de skulle belæres om, at de ere skabte i Guds Billede, og de skylde Troskab og Lydighed til ham og at de ikke ere komne paa Jorden for at gjøre deres egen Vilje, men deres himmelske Faders. Vi sige og forstaa, at Jesus vil komme til det Folk, som er beredt til at møde ham. Hvad er vor Stilling? Vi ønske at velsigne den Jord, vi ere paa; vi ere omhyggelige for at ernære og opføde vore Hjorde; vi sige, at vor Velfærd afhænger af disse Ting, og at de ere skabte for vor Skyld, for at være os underkastede, og vore Børn ville tage dem i Besiddelse efter os. Hvor vigtigt er det da ikke, at de blive fyldte med Visdom og Kundskab og vi bestræbe os for at holde en stadig Forbindelse mellem Gud og vore Børn og at de modtage en god og sund Opdragelse, at de have godt Selskab, at Sandheds-Principerne tidlig blive indprentede, der ere beregnede til at gjøre dem udødelige, og bringe dem evigvarende Glæde og Lykke, saa at de ikke blive utro og utaknemlige i deres Hjerter. Moses blev opreist under særegne Omstændigheder, og var bleven oplært i al Ægypternes Visdom — et Folk, som var fremmed for Gud, og han modtog den bedste Opdragelse, som Pharaos Hof kunde yde ham; men blev hans Hjerte derfor utro og afvendt fra Gud, hans Slægtninge og Folk? Nej, han lærte at elske dem; og da han saa dem trælle og arbejde under de ugunstigste Forhold med at tildanne Sten, blev hans Hjerte opfyldt med Medlidenhed for dem, og han hvilede ikke før han fik Tilladelse af Gud til at befrie dem fra deres Trældom. Da hans Mission at befri dem blev bekjendtgjort for dem, og da han havde erholdt deres Tillid, lyttede de til hans Raad? Og da han havde ført dem saa vidt paa deres Vej til Ørkenen, med det Røde Hav foran dem, Pharaos Hær bagved dem, og med ingen Udsigt til paa nogen Maade at undkomme, opløste de sig og ønskede at gaa tilbage, eller ønskede de at følge deres Leder, som virkede som en Gud for dem? De fulgte den Mand, som det havde behaget Gud at sætte som deres Hoved, og de udspurgte ham aldrig, de vidste, der var ingen Frelse for dem, undtagen gjennem ham; og han ledte dem til Frihed; han ledte dem til Velstand, til Guds Gunst, og med opløftede Hænder, saalænge hans dødelige Styrke varede, talede han deres Sag med Herren.

Gud har givet os Apostle og Profeter; han har skjænket os Hus og Hjem, som ere smukke at se til, og Land som er frugtbart og frembringende; han har givet os naadige og kostelige Forjættelser i hin evige Forbindelse med vore Hustruer og Børn, gjenindsat os til vor Faders Selskab. Gud har stillet store og herlige Velsignelser indenfor vor Rækkeevne, men først har han kaldet paa os til at opreise hellige Bygninger til hans Navns Ære, hvori vi skulle modtage dem. Skulle vi, mine Brødre, til-

bageholde vore Midler og vore Hænders Arbejde, som er nødvendigt for at fuldføre dette Værk? Dersom vi gjøre dette, ville vi være i samme Tilstand som dem, til hvem Jesus kom; hvad sagde han til dem ved en vis Lejlighed? Der er skrevet: „mit Hus skal kaldes et Bedehus, men I have gjort det til en Røverkule.“ Og videre siger han: „Jeg sender til Eder Profeter og Vise og Skriftkloge; og Nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og Nogle skulle I hudstryge i Eders Synagoger og forfølge dem“ o. s. v. Hvorfor? „At alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias, Barachias Søns Blod, som I sloge ihjel mellem Templet og Alteret.“ Vantro sige: dette er Uretfærdighed, hvorfor skulle de blive fordømte og dragne til Ansvar for deres Forfædres Blod, hvilke bleve ihjelslagne, førend de kom ind i Tilværelsen? Disse selv samme Mænd havde frit Valg til at forløse dem. Messias stod selv foran dem og tilbød dem at oplære dem om disse Frelse-Principer; det var hans Sjæls Opgave at drage Menneskene til sig, saa at de kunne blive bespiste med Livets Brød. „Kommer hid til mig Alle, som arbejde og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder, og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle, thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let.“ Vilde de gjøre det? Nej, tværtimod, de halshuggede Johannes den Døber og korsfæstede Jesus. Hvorfor? De sagde: „Hans Blod komme over os og vore Børn.“ En Del af Frelserens Mission var „at forkynde de Fangne, at de skulle lades løs“, hvilket han gjorde, da han gik hinsides Sløret. De forkastede Evangeliet, og derfor vilde de ikke gaa ind i Templet for at udføre Ordinancer til deres Forfædres Bedste, som ikke havde Lejlighed til at høre Evangeliet gjennem Frelseren, og kunde ikke gjennemgaa hans Huses Ordinancer; de toge Parti med deres Fjender og med dem, som ihjelsloge Profeterne, og følgelig vare de under denne Forbandelse. Det samme Værk, som blev forlangt af deres Hænder, bliver nu forlangt af os, nemlig at udføre Ordinancer for vore Fædre og Forfædre, som de ikke vare tilladte at udføre selv, medens de levede i Kjødet. Lad os lægge vore Hænder til og ikke ophøre at arbejde før Guds Templer ere oprejste, og vore Fædres Hjerter ere tilfredsstillede med at vide, at deres Børn arbejde for dem og deres Forløsning.

Vore Fædre, for mange Generationer tilbage, kjendte ikke Evangeliet. Lejede Embedsmænd prædike, og have prædiket i mange Aar, hvad de holde for at være Sandhed. Men Gud har i vore Dage talt fra Himmelen; han har forkyndt Menneskeslægtens Gjenfødelse, Zions Forløsning og Grundfæstelsen af Guds Rige ved Kraft; og han har sagt os, at han vilde bruge os som Redskaber til at udføre denne Hensigt. Derfor, om vi ønske at have vore Sønner trofaste, og ikke vantro i deres Hjerter, lad os da sørge for, at vore Handlinger stemme overens med vore Lærdomme, lad dem forstaa formedelst vor Handel og Vandel, og den Aand, der er i os, at vi elske Gud højere end noget Andet paa Jorden; at vi ære hans Apostle, ved at lytte til deres Raad og udføre deres Lærdomme; og jeg siger Eder, vore Børn vil ære og agte os; og naar v hensove ville vi blive talte blandt dem som ere velsignede, og dø i Herren; vi ville hvile fra vore Arbejder, og vore Gjerninger ville følge os. Der er intet Sammenhæng i vore Handlinger, naar

vi sige, vi ville rette os efter denne Lærdom eller dette Princip, men forkaste et andet. Dersom vi have Herrens Aand i os, vide vi vel, som der er bleven sagt, at Jesus er Kristus; men dersom vi tabe den Hellig Aand, kunne vi ikke længere bevidne, at Jesus er Kristus, og at hans Apostle ere hans Embedsmænd. Og naar vi engang er berøvet denne, komme vi i Fristelse og falde lidt efter lidt i Mørke, og befindes at vandre paa affides og forbudne Stier, og vore Sønner og Døtre begynde at fatte Mistillid tii os, og de sige i deres Hjerter: „Sandelig, Fader maa have tabt Troen, thi han udfører ikke, hvad han engang bekjendte."

Som jeg har sagt, vi have forladt vore Hjem; hvorfor? For at blive belærte og underviste af Herrens Tjenere; med andre Ord for at udføre Herrens Vilje, og ikke Menneskets. Herrens Maade at undervise os paa er at give os Linie paa Linie og Bud paa Bud, lidt her og lidt der, indtil vi blive fuldkomne i Kundskab om Guds Love. Under disse Forhold ville vi ikke nægte at gaa og forkynde Evangeliet til Menneskene, uden Pung eller Taske, vi ville ikke nægte at bidrage ud af vore Midler til at bygge Templer for, til hans Navns Ære, ejheller ville vi forkaste nogen af den Almægtiges Raad. Have vi ikke fuldstændig Frihed til at virke? Jo; og vi skal staa til Ansvar for vore Gjerninger, ligesom Moses, da han paatog sig at befri sine Brødre fra Trældom; der er en Fare for at blive forsagte og tabe Modet. Erindrer I hvad Herren sagde: „Ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Menneskenes Søns Tilkommelse være; thi ligesom de i Dagene før Syndfloden aade og drak, toge tilægte og bortgiftede, indtil den Dag, da Noah gik ind i Arken; og de agtede det ikke indtil Syndfloden kom og tog dem Alle bort; saaledes skal og Menneskenes Søns Tilkommelse være." Hvorledes er det idag? Kun nogle Faa raadføre sig med Herrens Aand. Har han ikke ligeledes sagt, at Himmeriges Rige skal lignes ved ti Jomfruer, fem vise og fem daarlige. Har han ikke sagt, at Himmeriges Rige skal lignes ved et Net, som er kastet ud i Søen, det samler alle Slags Fisk, og da, naar Nettet er bragt i Land, vil en Adskillelse finde Sted? Jeg vil spørge om det er vanskeligt for de Sidste Dages Hellige at forstaa, at en Adskillelse maa sent eller tidlig finde Sted iblandt os? Dette Værk, hvormed vi ere beskjæftigede, er Guds Rige, og dem, som befindes at holde Guds Befalinger, ville være i Besiddelse af den Hellig Aand, de ville gjenkjende den gode Hyrdes Stemme, og det Sted, hvor de ere blevne bespiste, og dem vil han adskille fra de Ugudelige og Ulydige, ligesom en Faarehyrde skiller Faarene fra Bukkene. Den Hellig Aand er given til de Mennesker, som have vist Lydighed til Evangeliets Fordringer, for at sætte dem i Stand til at forstaa Faderens Vilje og kjende den rette Faarehyrdes Stemme; og det er kun ved stadig Vaagen, og ved at leve et Liv i Oprigtighed, Renhed og Omhyggelighed for at undgaa det Onde, at vi kunne beholde den i vore Hjerter, som en Leder og Aabenbarer, efter at vi have fulgt den foreskrevne Vej. Peter var i Stand til at svare Frelseren paa et Spørgsmaal: „Du er Jesus Kristus, den levende Guds Søn." Det var i Kraft af Guds Aand, som han besad, at han var i Stand til at sige dette, intet uden denne kunde meddele ham denne Kundskab; det var over denne Aand, at han sagde, at Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand og denne samme Aand, som satte Peter i Stand til at sige, at Jesus var Kristus, sætter ogsaa os i Stand til at sige,

at disse Mænd, som præsidere over os, ere hans Apostle, den levende Guds Tjenere; men lad en Mand, som er i Besiddelse af den Hellig Aand, besmitte sig med Drukkenskab, med at tage Guds Navn forfængeligen eller med paa nogen Maade at overtræde sine Pagter, vil han da nyde dens Lys og Indflydelse? Nej; Herrens Aand boer ikke i saadanne Mænds Tabernakler. Hvorledes er deres Stilling? De kunne findes i Grupper paa Gadehjørnerne, bortødslende deres Tid og angriber de Mænds Karakter, som ere satte til at lede os, altid rede til at kaste Tvivl i de Oprigtiges Hjerter; medens deres Børn i Almindelighed blive dem lig — mistillidsfulde, ulydige og med Tiden bortfjernede fra Gud. Der er kun een Vei, hvorved vi kunne sikre os det evige Liv, og det er ved at adlyde alle Guds Raad, søge at opelske den Hellig Aands gode, fredelige Indflydelse, hvilken vil voxe inden i os, indtil vi blive fuldstændig afslørede, fuldkomne Mænd og Kvinder i den Herre Jesu Lignelse og Fuldkommenhed. Vore Børn ville ogsaa nyde denne Indflydelse. Ville de Alle gjøre saa? De ville, medmindre de ere tilbøjelige til forsætlig at være ugudelige, eller vi forsømme at yde dem tilstrækkelig Pleje og Opdragelse, som vi skylde dem.

Vi forstaa, at det er væsentlig for os at være trofaste i Udførelsen af alle Ting: betal vor Tiende og Ofring, og lad Børnene være Vidner til vor Trofasthed mod Gud og hans Rige, og selv om de, for en Tid, kunne vandre fjernet fra den rette Sti, ville deres Hjerter i de tilkommende Dage blive vendte mod os, og de ville erindre deres Fædres og Mødres Exempler og Formaninger, og de ville sige: jeg vil vende tilbage til mine Forældres Gud, til Samfund med den Aand, som jeg nød i min Barndom, førend jeg kjendte Synd; de ville angre deres Daarskab, og lig den forlorne Søn i Skriften, ville de lære at vurdere det Gode formedelst deres Lidelser. Lad os ikke blive fyldte med Skinsyge, Forfængelighed og Strid. Lad os fremelske Guds fredelige Indflydelse i vore Hjerter; den vil lede os til at blive gode Fædre, gode Mænd, gode Sønner, gode Døtre, gode Hustruer og Mødre; den Almægtiges Velsignelser ville hvile over os, og Fred vil flyde til os, og Velstand vil forene sig med os, og vore Børn ville arve disse Velsignelser efter os, og naar Fortvivlelsens Dag og Guds Dom kommer over Nationerne, da vil vore Børn befindes med Olie i deres Lamper, beredte til Frelserens Komme.

Maa Gud hjælpe os til at leve saa, at dette maa blive vor lykkelige Lod, er min Bøn, i Jesu Navn. Amen.

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)

(Fortsat.)

Ved denne Tid holdt General Clark sin mærkværdige Tale; han sagde:

„Mine Herrer! I, hvis Navne ikke staa paa denne Liste, have det Privilegium at gaa til Eders Arbejdsmark og sørge for Korn, Brænde, osv. for Eders Familier. De, som nu blive tagne, maa bringes i Fængsel, blive forhørte og faa Straf som forskyldt for deres Brøde. Med Undtagelse af dem, mod hvem fremtidige

Klager maatte fremkomme, ere I nu frie, saasnart Tropperne, der for Øjeblikket bevogte Staten, blive forflyttede, hvortil jeg strax skal give Ordre. Jeg paalægger Eder nu at opfylde Forpligtelserne, I have indgaaet paa, hvoraf jeg skal fremhæve Hovedpunkterne.

For det Første forlanges der, at I udlevere Eders Ledere, for at de kunne blive forhørte som Loven byder. Dette have I allerede gjort.

For det Andet, at I aflevere Eders Vaaben. Dette er ogsaa skeet.

For det Tredie forlanges der, at I afstaa Eders Ejendomme til Dækkelsen af Krigsomkostningerne. Dette er ligeledes sket. En Ting forlanges endnu at I skulle opfylde, og det er, at I forlade Staden uopholdeligt, og hvadsomhelst Eders Følelser maatte være med Hensyn hertil, og hvor uskyldige I end ere, vedkommer ikke mig. General Lucas, der har den samme Myndighed som jeg, har sluttet denne Traktat med Eder, jeg billiger den. Jeg vilde have gjort ligesaa, om jeg havde været her, og derfor ønsker jeg at se den opfyldt.

Denne Stats gode Navn og Rygte har lidt et næsten uopretteligt Skaar ved Eders Opførsel og Indflydelse i have udvist, og vi anse det som en Retfærdighedshandling at hæve Statens Navn til det Ry, den tidligere havde blandt Staterne, ved ethvert lovligt Middel.

Guvernørens Ordre til mig lød paa, at I skulde udryddes og ikke tillades at blive i Staten, og vare ikke Eders Ledere blevne udleverede og de indgaaede Forpligtelser opfyldte, havde I og Eders Familier nu været udryddede og Eders Huse lagte i Aske.

Der er lagt uindskrænket Fuldmagt i min Haand, og jeg skal benytte den til Eders Vel en Tid. Denne Gunst have I ene og alene min Mildhed at takke for. Jeg siger ikke, at I skulle forlade dette Sted strax, men I maa ej tænke paa at blive her til Sommeren eller berede Eder for en ny Udsæd, thi i det Øjeblik I gjøre dette vilde Statens Beboere komme over Eder. Dersom jeg skulde blive sent hid igjen, i Tilfælde af at indgaaede Forpligtelser ikke blive opfyldte, da troe ikke, at jeg vilde handle som jeg har gjort; I maa ikke vente Barmhjertighed, men Udryddelse, thi jeg er fast bestemt paa at gjennemføre Guvernørens Ordre. Hvad Eders Ledere angaaer, da tro ikke — da indbild Eder ikke et Øjeblik — da smigrer Eder ikke med det Haab, at de blive løsladte, eller at I atter skulle faa deres Ansigter at se, thi deres Skjæbne er uundgaaelig, deres Terning kastet, deres Dom er beseglet.

Det gjør mig ondt, mine Herrer, at se saa mange tilsyneladende fornuftige Mænd i den Stilling, hvori I befinde Eder. Ak, om jeg kunde formaa den store Aand, den ukjendte Gud, til at hvile paa Eder og oplyse Eder tilstrækkeligt til at sønderbryde Overtroens Lænker og udfrie Eder fra Fanatismens Baand, hvormed I ere bundne, saa at I ikke længere skulle tilbede et Menneske.

Jeg vil raade Eder til at adspredes og aldrig mere organisere Eder med Biskopper, Præster o. s. v., for ikke at vække Folkets Mistro mod Eder og udsætte Eder for lignende Ulykker som dem, I nu ere hjemfaldne til.

I have altid været Ophavsmændene, I have bragt Eder selv i disse sørgelige Omstændigheder ved Eders Misfornøjelse og ved ikke at lade Eder regjere, og jeg raader Eder derfor til at blive som andre Borgere, at I ikke ved en Gjentagelse af disse Begivenheder styrte Eder i en uopreiselig Ruin." (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Apostelen Orson Hyde's Død.

Gjennem Brev fra Præsident W. Budge i Liverpool erfare vi, at han den 29de November modtog et Telegram fra Saltsøstaden med den sørgelige Efterretning, at Ældste Orson Hyde, en af de tolv Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, afgik ved Døden den foregaaende Dag Kl. 6 Eftm. Han døde i sit Hjem i Spring City, Sanpete County, Utah, hvor han har været bosiddende i mange Aar. Saaledes afsluttedes ved Døden et langt, møisommeligt og nyttigt Liv.

Af hans Livsoptegnelser gjøre vi følgende korte Uddrag: Orson Hyde, Søn af Nathan Hyde og Sally Thorp, var født i Oxford, Staten Connecticut, Amerika den 8de Januar 1806. Han blev tidligt forældreløs, men formedelst Flid og Sparsommelighed blev han i Stand til at gjennemgaa en lærd Skole, og berede sig for et nyttigt Liv. I Kirtland, Ohio, hørte han Jesu Kristi Evangelium, og efter en grundig og nøjagtig Undersøgelse blev han overbevist om Sandheden af samme og om Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission. Den 30te Oktbr. 1830 blev han døbt af Ældste Sidney Rigdon, og samme Dag blev han ordineret til Ældste under Profeten Joseph Smiths og Sidney Rigdons Hænder. Nogle Dage derefter blev han ordineret til Højpræst af Profeten Joseph, og blev i Forening med Ældste Hyrum Smith beskikket paa Mission til Elyria og Florence; de havde stor Fremgang, og Mange annammede Evangeliet under deres Forvaltning.

Om Foraaret 1833 gik han og Ældste Hyrum Smith paa Mission til Ohio og Pennsylvanien, hvor de døbte et stort Antal, som troede deres Vidnesbyrd. Samme Aar blev han og Ældste John Gould beskikkede til Jackson County, Missouri, i et vigtigt Ærinde; de tilbagelagde denne flere hundrede Mile lange Reise til Fods, de mødte megen Modgang. men de naaede dog tilsidst Maalet for deres Rejse, afleverede Breve og Dokumenter, samt vendte tilbage til Kirtland i November 1833.

Om Vinteren 1834 foretog han en anden Mission til Pennsylvanien i Forening med Ældste Orson Pratt, prædikede Evangeliet og samlede et Kompagni den følgende Sommer, som skulde rejse til Missouri. Samme Aar valgtes han til Medlem af de tolv Apostles Kvorum og rejste i Forening med de Tolv meget omkring, oplivede Forsamlingerne, prædikede, døbte og organiserede Grene. I 1836 udførte han en Mission til Staten New York og siden til Canada, hvor han, i Forening med Ældste P. P. Pratt arbejdede en længere Tid og døbte mange til Kirken.

Foraaret 1837 blev han i Forening med H. C. Kimball, Willard Richards m. Fl. kaldet til en Mission til England. Han var meget heldig i det Land, og var Redskabet til at bringe Mange til Kundskab om Evangeliets Sandheder. Han vendte atter tilbage til Kirtland den 31te Maj 1838.

I April 1840 blev han beskikket paa Mission til Jerusalem, hvilken han udførte trofast; paa Oliebjerget indviede han det hellige Land til et Samlingssted for Jøderne; han var næsten 3 Aar fraværende.

Efter Profeten Joseph Smiths Død, medens de Hellige, efter at være blevne drevne fra deres Hjem i Nauvoo, laa i Vinterkvarteret ved Missourifloden, blev han tilligemed flere af de Tolv beskikket paa Mission til England. Efter hans Hjemkomst præsiderede han over Vinterkvartererne indtil „Pionererne" kom tilbage fra deres Rejse til Saltsødalen. Efter Josephs Død tog han virksomt Del i Organiseringen af Kirkens første Præsidentskab, han var den Apostel, som foreslog Brigham Young til at præsidere over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ældste Hyde har, siden han bosatte sig i Utah, taget ledende Del i at kolonisere Landet og paa den senere Tid har han, saavidt hans Helbred tillod det, rejst meget omkring blandt de Hellige, prædiket til dem og opmuntret dem til Trofasthed. De sidste Aar af hans Liv tilbragte han i Sanpete County.

I sine unge Dage var han berømt for sin Veltalenhed. Han har i de senere Aar lagt en stor Iver for Dagen i at advare, formane og undervise sine Medmennesker. Paa Tidernes Tegn har han i Særdeleshed rettet sin Opmærksomhed, og han har givet mange alvorlige Advarsler herom, om de Ulykker og Farer, som forestaa de Ugudelige.

For ikke længere siden end Oktober Konference talede han meget tydeligt til den store Forsamling om Emner af største Interesse for de Hellige.

Hans Død kan ikke siges at være uventet, thi hans Helbred har i en længere Tid været i Aftagende. Og han har til sine Tider ytret, at han følte, at hans jordiske Livs Aften nærmede sig.

Det er en stor Trøstens og Glædens Kilde, at den, som har været til saa stor Nytte for sine Medmennesker og saa trofast og hengiven i at arbejde for Guds Riges Opbyggelse, bliver hjemkaldt af Livets og Lysets store Giver, at han tillukker sine Øine i Fred, omgiven af Familie og Venner. Han er ej død men sover, han har ombyttet sin jordiske Virkekreds med en mere omfattende.

Fred være med hans Støv!

Gid mine Taler maatte nu blive skrevne! gid de kunde prentes i en Bog.

At de maatte udhugges med en Jernstil og med Bly i en Klippe til evig Tid.

Thi jeg ved, jeg ved, at min Frelser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet.

Og naar de efter min Hud have afflebet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød, hvilken jeg skal beskue for mig, og mine Øjne skulle se og ikke en Fremmed; endskjøndt mine Nyrer ere fortærede i mit Skjød.

Ere vi af Israel?

(Fra «Deseret News«.)

(Fortsat.)

„Israel skal blomstre og faa Knopper, og de skulle fylde Jorderige med Grøde." (Esaia 27. 6.)

III. Kapitel.

(Nordenlandet — Jeremiah, Ether og Esra Vidnesbyrd — Israeliternes Vej nordpaa — Jordan, Don, Donau o. s. v. — Mæsia og Dacia Land — Geta — Zalmoxes.)

Efter at have sporet de ti Stammer til Medien, vil det næste Spørgsmaal være: hvad blev der da af dem? thi de findes ikke i dette Land idag. Mange Forsøg ere til forskjellige Tider anstillede for at opdage de ti Stammer som et adskilt Samfund, men alle have været forgjæves. Josephus troede at de paa hans Tid boede i store Masser et eller andet Sted hinsides Euphrat, i Azareth, men Azareth var et ukjendt Land for ham. Traditioner og Fabler, skrevne i Middelalderen, paastaa det samme, med mange forunderlige Overdrivelser. Visse kristne Skribenter have søgt dem i Omegnen af deres sidstnævnte Bosættelse. Jødiske Ansigtstræk ere blevne sporede i Afghaniske Stammer. Rygter ere af og til hørte om jødiske Kolonier i Kina, Thibet og Hindostan (Beni = Israel), medens de sorte Jøder paa Malabar, fordre Slægtskab med dem. Men intet af disse Folk vilde, end ikke i mindste Maade, udfylde den Plads, der er tilstaaet Ephraim og hans Brødre i Profetierne.

Den Kjendsgjerning at Jakob, Apostelen, aabner sin Epistel med følgende Ord: „Jakob, Guds og den Herre Jesu Kristi Tjener til de tolv Stammer, som ere i Adspredelsen, Hilsen", er bleven fremført som et Bevis paa at de ti Stammer vare kjendte af de fordums Kristne. Men de vil snarere bibringe os den Ide at Epistelen var skreven til dem af Israels og Juda Hus, som, af forskjellige Grunde, som før angivet og som paa hin Tid havde formeret sig og indvandret til Ægypten, Grækenland, Rom og andre Dele af Jorden, og ikke til dem, hvem Gud havde skjult i den Hensigt mere fuldstændigt at opfylde Forjættelserne til Patriarkerne.

Vi have før fremsat at de Sidste Dages Hellige tro at de ti Stammer endnu existere, og at deres Hjem er i det fjerne Norden. At de endnu existere er absolut nødvendigt for at opfylde Jehovahs ufejlbare Forjættelser til Israel og til alle Mennesker. Tilværelsen af Juda Levninger i ethvert Land idag er et uimodstaaeligt Bevis paa at Herrens Pagt med Abraham ikke er bleven ophævet eller tilintetgjort. Den jødiske Races Livskraft er et Ordsprog, og kan vi fornuftigvis forvente andet end naar en Gren paa et Træ viser saadan medfødt Styrke, at de andre Grene ikke ville være forholdsvis kraftige. Det er ikke mere rimeligt at troe dette, end at den jødiske Race, under den Almægtiges Forbandelse og efter at have lidt i Aarhundreder af Forfølgelse, endnu lever; saaledes er det med Resten af Jakobs Sæd, snarere end at de for Aarhundreder siden bleve udslettede som en Nation.

Den Tro, som de Sidste Dages Hel-

lige nære, at disse Stammer boe i Jordens nordlige Regioner er understøttet af en stor Del Vidnesbyrd i Skriften i ældre og nyere Tider, hvortil vi nu ville henvende os. Vort første Vidne skal være Profeten Jeremia. I det 3die Kapitel af hans Profeti finde vi at Herren bebrejder baade Israel og Juda for deres Ugudelighed og Frafald, dog forkynder han endnu sin Langmodighed og Naade mod sit Pagtens Folk. Han giver da Befaling til Profeten at han skal sige: „Gak, og raab disse Ord mod Norden og sig: omvend Dig, Du forvendte Israel! siger Herren, jeg vil ikke lade mit vrede Ansigt falde paa Eder; thi jeg er miskundelig siger Herren, jeg vil ikke beholde Vrede evindeligen — — — — —

I de samme Dage (de sidste Dage) skal Judæ Hus gaa til Israels Hus, og de skulle komme tilhobe af eet Land af Norden, til Landet, jeg gav Eders Fædre til Arv".

Atter, idet han taler om de mægtige Gjerninger, der skulde ledsage den endelige herlige Gjenindsættelse af Jakobs Hus, siger den samme Profet:

„Derfor se, de Dage komme, siger Herren, at de ikke ydermere skulle sige: saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land. Men saa vist som Herren lever, som opførte og som lod Israels Huses Sæd komme tilbage fra Nordenland, og fra alle Lande, hvorhen jeg haver ladet dem fordrive! og de skulle bo i deres Land". (Jeremiah 23.)

Atter er der skrevet (Jeremiah 31.):

„Thi saa sagde Herren: fryder Eder over Jakob og med Glæde, og raaber højt foran iblandt Hedningerne! lader det høre, priser og siger: Herre! frels dit Folk, det Overblevne i Israel. Se! jeg vil føre dem af Nordenland og samle dem fra Jordens Sider."

Vi ville nu for et Øjeblik vende os fra det asiatiske til det amerikanske Fastland. Der finde vi Ether, Jarediten, omtrent 600 Aar før Chr. han forkynder saaledes om de sidste Dage: „Og da kommer ogsaa det gamle Jerusalem, og Indvaanerne deri. Salige ere de; thi de ere blevne tvættede i Lammets Blod; og de ere de, som vare adspredte og bleve indsamlede fra de fire Verdens Hjørner og fra Nordenlandene, og have Del i Pagtens Opfyldelse, som Gud gjorde med deres Fader Abraham.

Men det mest bestemte Ord om denne Gjenstand, som er given af nogen af de gamle Skribenter paa det asiatiske Fastland indeholdes i Esra Profeti, en af de apokryphiske Bøger (2 Esra 13 K.). Deri er fremsat en Drøm og dens Udtydning, som udviser Guds Søns Gjerninger og Kraft. Det er til ham og hans Indsamling af Folket at Profeten henviser. De mere besynderlige Vers omhandler vort Emne. De ere som følger:

39. Og der Du saa, at han samlede et andet fredeligt Folk til sig.

40 Disse ere de ti Stammer, som bleve førte fangne ud af deres eget Land, paa Kong Oseas Tid, hvem Salmanassar, Assyrernes Konge, tog til Fange og lod dem gaa hinsides Floden; saaledes bleve de bragte ind i et andet Land.

41. Men for dem selv toge de det Raad at de vilde forlade Hedningernes Mangfoldighed og gaa videre til et fjernt Land, hvor intet Menneske nogensinde havde boet.

42. For at de bedre kunne holde deres Love, Skikke og Anordninger der, thi de havde aldrig holdt dem i deres eget Land.

43. Og de traadte ind ad det smalle Pas, over Floden Euphrat.

44. Og den Højeste viste dem da

Tegn og standsede Flodens Kilder og dens Løb indtil de vare gaaede over.

45. Og gjennem Landet var en stor Rejse, ja paa et og et halvt Aar, og det samme Land kaldes Arsareth (eller Ararat).

46. De boede der til de sidste Dage, da skulle de komme frem igjen.

47. Den Højeste skal da atter standse Flodens Kilder og dens Løb, saa at de kunne gaa over igjen; derfor saa Du det store fredelige Folk.

Esra Angivelser kaste betydeligt Lys paa de Fornuftgrunde hvorfor det fangne Israel i Medien foretrak ikke at vende tilbage til deres fordums Hjem i Kanaan; da vi antage at hint Privelegium altid havde været tilstaaet saavel dem, som det Fangne af Juda Hus. I deres Arveland havde de sjeldent overholdt Guds Raad og Befalinger, og hvis de vendte tilbage var det ikke sandsynligt at de vilde gjøre bedre, især da Assyrerne havde opfyldt Landet med hedenske Kolonister, hvilken Indflydelse ikke vilde være til Gunst for Udførelsen af deres nye Beslutning. Følgelig bestemte de sig til at gaa til et Land „hvor intet Menneske nogensinde havde boet", for at de kunne blive befriede for alle besmittende Indflydelser, hint Land kunde kun findes i Norden. Det sydlige Asien var allerede Sædet for en sammenligneIsesvis gammel Kultivering. Ægypten blomstrede i Nordafrika, og Syd-Europa blev hurtig fyldt med Verdens fremtidige Herskere; der var intet andet Valg uden at tage Koursen nordpaa. Den første Del af deres Rejse var imidlertid ikke mod Nord; thi efter Esra Angivelse, synes de først at have gaaet i Retning ad deres gamle Hjem, og det er muligt at de fra Begyndelsen af først afrejste i den Hensigt at gaa dertil, eller maaske for at narre Assyrerne lod de som om de vilde vende tilbage til Kanaan, og senere, efter at være komne over Euphrat, og vare ude af Fare for Medernes og Persernes Krigshære, vendte de om og rejste mod Nord med Polarstjernen som Vejviser. Esra angiver at de traadte ind over den smalle Overgang over Floden Euphrat, og at Herren standsede „Flodens Kilder og dens Løb" indtil de vare gaaede over. Det Punkt ved Euphrat, hvor de gik over, maa nødvendigvis være i dens øvre Del, da dens nedre Del vilde være altfor langt mod Syd for deres Øjemed.

Euphrats øvre Løb er blandt høje Bjerge, og nær ved den lille By Pastah løber den gjennem et Pas, dannet af Klipper, som ere over Tusinde Fod høje, og Passet er saa smalt at der er lagt Bro over Toppene; kort efter træder den ind paa Mesopotamiens Sletter. Hvor nøjagtig svarer ikke denne Del af Floden til Esra Beskrivelse om det smalle Pas, hvor Israeliterne gik over!

Fra Euphrat kunde de vandrende Hærskarer kun tage een Kours, i deres Rejse nordpaa, nemlig langs den bageste eller østlige Bred af det Sorte Hav. Alle andre Veje vare umulige for dem, da den kaukasiske Bjergkjæde, med Undtagelse af to eller tre Passer i hele sin Udstrækning, løber som en uoverstigelig Skillevæg fra det Sorte til det Kaspiske Hav. At gaa mod Øst vilde føre dem tilbage til Medien, og mod Vest vilde de gjennem Lille-Asien komme til Middelhavets Kyster. Gik de langs med det Sorte Hav, vilde de passere den kaukasiske Kjæde, gaa over Kubanfloden, blive forhindrede ved Azof-Søen fra at dreje mod Vest, og vilde snart naa de nuværende Don Cossackers Hjem. Det paastaaes, efter paalidelig Kilde, at langs denne Route og i en „umaadelig Udstrækning" nordpaa er Landet fuldt af meget gamle Oltids Grave, hvis Indret-

ning, og Maaden hvorpaa de Døde ere begravne deri, Smykkerne, Særegenhederne o. s. v., opdagne ved at aabne dem, bevise at de ere byggede af et Folk med lignende Skikke som Israeliterne. Dr. Clark, en bekjendt Rejsende, angiver at han talte mere end 90 saadanne Jordhøje paa et Sted, nærved Kubanfloden.

Vi ville afvige lidt her, og give nogle Begreber af en Skribent om den israelitiske Oprindelse til Nationerne i det nyere Europa (Mr. J. Wilson), skjøndt i vore egne Ord. Han bestræber sig for at bevise at Israel rejste nordvestpaa, fra Omegnen af det sidst omtalte Land, og paastaaer at Navnene paa alle Hovedfloderne, i Egnene deromkring, udvise at Nybyggere fra det hellige Land gav dem. Jordan var tydelig Kanaans Flod, ligesom Nilen i Ægypten. Ordet Jordan paastaa Nogle at betyde flydende, Andre Dan-Floden, og atter Eden-Floden. Der var ogsaa Dedan eller Dan, (el. Leddan) som løb ud i den; hvilket vilde lede til den Formodning, at Ordet Dan havde nogen Forbindelse med israelitiske Floder, som ikke nu forstaaes. Det er tilstrækkeligt at de Landflygtige uden Tvivl bragte hellige Minder med sig, om deres gamle Flod, og som de vilde søge at bibeholde paa deres Rejse eftersom de kom længere og længere fra dens Vande og ra deres elskede Hjem. Som en Følge heraf finde vi i det sydøstlige Europa Don, Daniz eller Donitz, Daneiper og Daniester (nu sammentrukket til Dneiper og Dniester) og Danube (Donau). De Slutninger, som denne Skribent allerede henviser til ere at Israel gradvis samlede sig sammen til de Egne, der i Verdenshistorien kjendes under Navn af Mœsia og Dacia, det ene Nord og det andet Syd for Donau, og som i den nyere Tid kaldes Rumænien og Bulgarien. For ydermere at bestyrke sin Theori paastaaer han at Mœsia betyder Moses Land, og Dacia Davids Land (efter Israels Konge), og at Folket af det sidste Rige bleve kaldte efter David. I dette Land boede ogsaa Getæ (en latinsk Form af Gad), hvem nogle Historieskrivere paastaa vare Stamfædre til Gotherne, hvorom vi ville tale senere. Historieskriveren Herodotus, da han beretter dette Folks Erobring af Darius, angiver at Getæerne „tro selv at være udødelige, og naar en døer, tro de han kommer tilbage til Nærværelsen af deres Gud Zamoxis (eller Zalmoxis) — — — —, og de tro fuldt og fast der ingen anden Gud er". Han beretter ogsaa at denne Gud overgav dem Lovene for deres Religion i Bøger. Mr. Wilson retter megen Opmærksomhed paa denne Tanke om kun een Gud, der er saa forskjellig fra Pantheismen hos de omgivende Folk, samt ogsaa paa Begrebet om Menneskets Udødelighed, som ledende til at bevise den israelitiske Oprindelse til Getaerne, især da han analyserer Ordet Zalmoxes finder han at det er dannet af Za—el—Moxes hvilket er Gud — af — Moses. Dersom disse Angivelser ere rigtige, saa ere hans Slutninger retfærdiggjorte, men herom ville vi ikke tilkjendegive nogen Mening.

(Forts.)

„Ved Juletid."

Mel. „Jeg elsker Zion, hvor mit Hjem jeg har."

Nu melder Vinteren sig kold og hvid,
Vi føle grant, nu er det Vintertid,
Thi Sneen har sig nu paa Jorden lagt,
Har dækket Markens sommergrønne Dragt.

Dog Sæden den vil spire under Sne,
Til næste Aar, vi den igjen skal se,
Den hvile vil den lange Tid i Løn,
Naar Vaaren kommer, staar den dobbelt skjøn.

Og snart vi har den skjønne Juletid,
Da Hyrderne de saae den Stjerne blid,
Som ledte dem til Verdens Frelser hen,
Til Guds Udvalgte! Menneskenes Ven.

Ja takket være Herren! for den Nat,
Da du blev født, vor store Sjæleskat,
Du kom til Jorden for at lyse Fred,
Vi dig skal se i evig Herlighed.

I mange Aar var Sæden dækt med Sne,
Men Alt, hvad Herren byder, det skal ske.
En Engel sendte han til Joseph ned
Med Evangelii Ord til Evighed.

Og Bud derom gaaer vide nu om Land,
Det lyder for hver Qvinde, for hver Mand,
Ja! hver en Sjæl, som høre vil derpaa,
Til ham skal Herrens Bud nok engang naae.

Og lad da Ordet lyde højt og skjønt,
Det længe nok har hvilet udi Løn,
Nu aldrig meer det dækkes skal med Muld,
Nej, det skal lyde klart og underfuld.

Naar nu vi naaer den stille Julekveld,
Og sidde lunt og godt, og Alt er vel,
Lad os ej glemme dem, som er i Trang,
Thi og for dem lød Engles Frydesang.

Ej maa vi glemme dem, som er i Nød,
Men dele med vor Næste, Herren bød,
Da først bli'er Julefesten dobbelt skjøn,
Vor Herre da nok give vil os Løn.

Og for den Fattige blev Jesu født,
Og for den Riges Synd Guds Søn er død,
Derfor vi Juleglæden dele maae
Med alle dem, som der er Jesu Faar.

Ja, Fader, Tak for Lyset, som Du gav,
O! lad det skinne for mig til min Grav,
Og skal i Livet ej jeg Zion see,
Jeg veed forvist, det dog engang vil skee.

Laura Andersen.

Blandinger.

Socialismen i Rusland. Moskovskija Vjedomosti fortæller, at der i Slutningen af Juli ankom c. 30 Breve af aldeles ensartet Konvolutformat til Charkovs Postkontor; Adresserne vare øjensynlig skrevne af samme Haand og lød paa forskjellige højstaaende Personer i Staden. Da Brevene vare tilstillede Adressaterne, viste det sig, at de ligeledes vare af omtrent samme Indhold. Øverst paa Arket var der med røde Bogstaver trykt: „Den social-demokratiske Forening" med Afbildninger af en Revolver, en Øxe og en Dolk, og Brevet indeholdt Trusler om Hævn af Medlemmerne af den social-demokratiske Forening.

Russisk Kriminalstatistik. I Aaret 1876—77 er der i Rusland behandlet 163,408 kriminelle Sager, af hvilke 60,093 henstod fra Aaret i Forvejen. De fleste Sager, nemlig 47,234, falde paa Moskvas Arrondissements Domstol; de Færreste, 12,274, paa St. Peterborgs. I 92,839 Sager er der faldet Dom; men af disse Sager have 12,383 været under Behandling indtil to Aar, 3869 indtil tre Aar og 4249 mere end tre Aar. Af Sagerne angik 86,619 Eiendomsindgreb og 25,759 Angreb paa Person. Ved Rigets 52 Arrondissementsdomskole og 6 Retspalater dømtes skyldige 38,912 Personer, nemltg 34,850 Mænd og 4062 Kvinder. Ved Arrondissementsdomstolene fældedes Dommen i 30,096 Sager af Jury og i 7848 uden Jurys Tilkaldelse. Af Juryretter blev 11,092 Personer frikjendte; men af Arrondissementsdomstole blev i Sager, hvor Jury ikke tilkaldtes, kun 1997 frikjendte. Fredsdommerretterne, hvis Kompetence paa Kriminalrettens Omraade kun strækker sig til Sager, hvor den Skyldige kun kan idømmes indtil 1 Aars Fængselsstraf uden Tab af borgerlige Rettigheder, behandlede 48,912 kriminelle Sager, mod 42,423 Mænd og 6489 Kvinder; af disse blev 29,771 dømte skyldige, medens 19,151 frikjendtes.

Bogregnskab.

Kontoirets Tilgodehavende den 30te November 1878.

Konference.	Agent.	Kr	Ør
Aalborg	J. Christensen	409	70
Aarhus	J. C. Nielsen	172	23
Gøteborg	John A. Qvist	947	72
Kjøbenhavn	W. Christensen	667	69
Kristiania	J. Rolfsen	1010	04
Skaane	J. Andersen	278	30
Stockholm	John Larsson	1358	93
	Summa Kr.	4844	61

Statistisk Rapport

over

Den Skandinaviske Mission for Aaret 1878.

Konferencer.	Grene.	Ældste.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukkelse.	Døde.	Konference Præsidenter.
Danmark.												
Kjøbenhavn	6	77	41	24	15	701	858	201	114	46	13	Wm. Christensen.
Aarhus	5	53	18	42	5	700	818	195	116	69	8	J. C. Nielsen.
Aalborg	5	54	23	35	10	431	553	201	156	42	10	J. Christensen.
	16	184	82	101	30	1832	2229	597	386	157	31	
Sverige.												
Stockholm......	8	80	32	23	13	758	906	284	51	70	8	John Larsson.
Gøteborg	8	43	22	27	12	447	551	181	58	27	2	J. A. Quist.
Skaane	5	34	12	14	1	329	390	94	51	29	4	J. Anderson.
	21	157	66	64	26	1534	1847	559	160	126	14	
Norge.												
Kristiania	7	114	36	30	17	763	960	87	40	12	3	J. Rolfsen.
Finland.	1	1		1		19	21	12		1		
Island.	1	2				10	12		3	1		E. Ejrikson.
	46	458	184	196	73	4158	5069	1255	589	297	48	

O. H. Olsen og Hustru Caroline Devold af Santaquin bekjendtgjøre herved for herværende Slægt og Venner, at vort elskede Barn Oscar Albert efter 6 Dages haarde Lidelser og Krampe afgik ved Døden den 18de Oktober i en Alder af 1 Aar 1 Maaned og 12 Dage.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.